

Čís. 5944.

Jde o zločin padělání soukromé listiny podle §§ 401, 403, čís. 1 tr. zák., podepsal-li pachatel za firmu směnku v době, kdy již nebyl oprávněn sám firmu podpisovati, a opatřil směnku zároveň datem z oné doby, kdy ještě měl ono oprávnění, a tím jí dal vzhled, že byla řádně vystavena podepsanou firmou.

(Rozh. ze dne 25. června 1937, Zm IV 73/37.)

Nejvyšší soud, přezkoumaj trestní věc proti A. a spol., obžalovaným pro zločin podle §§ 401 a 403, č. 1 tr. z., zamítl zmatečnou stížnost obžalovaného A.

Důvody :

Zmatečnou stížností, jež uplatňuje důvod zmatečnosti podle § 385, č. 1 a) trp., nelze přiznati oprávnění.

Námítka, že obžalovaný jako člen veřejné společnosti byl oprávněn vůči třetí osobě sám vyplniti směnku, odporuje obchodnímu zákonu a skutkovým zjištěním odvolacího soudu.

Bylo-li zjištěno, že podle ujednání, počínajíc dnem 6. dubna 1932 mohla býti firma znamenána toliko kolektivně, pozbyl obžalovaný A. tímto dnem práva sám podpisovati firmu (§ 65, č. 4 a § 91 obch. zák.). Ani poukaz na ustanovení § 92 obch. zák. není případný, neboť tento § se týká pouze obmezení obstarávání zmocnění, nikoli samého zmocnění k zastupování.

Nebylo v napadeném rozsudku zjištěno, že dluh, na který podepsal obžalovaný směnku, skutečně existoval, avšak ani nehledíc k tomu, pro posouzení tohoto trestního případu není to rozhodné, poněvadž pro skutkovou podstatu zločinu podle §§ 401 a 403, č. 1 tr. z. je podstatné pouze, že obžalovaný, ačkoliv po dni 6. dubna 1932 nebyl oprávněn sám za firmu podepsati směnku jako příjemce, přece to učinil, při čemž směnku antidatoval, totiž opatřil datem vystavení 24. března 1931, tedy datem z doby, kdy byl ještě sám oprávněn směnku za firmu podepsati, a tímto způsobem, totiž spojením svého podpisu bez oprávnění s antidatováním směnky dal směnce takový vzhled, jako kdyby byla řádně podepsanou firmou vystavená. Takto obžalovaný protiprávně vydal třetí osobě soukromou listinu (směnku), kterou mohla dokazovati trvání závazku firmy. Zmatečnou stížností neprávem namítá dobromyslnost obžalovaného. V tomto směru stačí poukázati na zevrubné odůvodnění rozsudku odvolacího soudu, jež nebylo vyvráceno vývodů zmatečnou stížností. Proto byla bezdůvodná zmatečnou stížnost zamítnuta podle 1. odst. § 36 por. nov.

Čís. 5945.

Pri trestných činoch proti cti sa nevyžaduje, aby osoba urazeného bola výslovne aj menom označená. Stačí, keď je možno bezpochybné zistiť, koho mal pachateľ na mysli.

O »skutočnosť« v smysle § 2 zákona o ochrane cti ide i vtedy, bola-li v závadnom výroku niektorá skutočnosť uvedená vo forme otázky, lebo ani použitím takého obratu nie je zoslabená alebo odstránená určitosť sdelených alebo uvedených skutočností.

Po subjektívnej stránke nie je treba ku skutkovej podstate pomlavy zvláštného úmyslu na cti ublížiť; vyžaduje sa len, aby si bol pachateľ vedomý obsahu ním uvedených alebo sdelených skutočností a toho, že sú spôsobilé privodiť následky v § 2 zákona o ochrane cti uvedené.

(Rozh. zo dňa 26. júna 1937, Zm III 230/37.)

Na j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. a spol. pre prečin pomlavy tlačou zmätočné sťažnosti obžalovaných A. a B. čiastočne odmietol, čiastočne zamietol.

Z d ô v o d o v :

Uplatňujúc dôvod zmätočnosti podľa § 385, č. 1 a) tr. p., namietajú sťažovatelia, že nie sú tu dané náležitosti trestného činu za vinu im kladeného preto, lebo vraj súkromný žalobca nebol v inkriminovanom článku vôbec pomenovaný, že nemali v úmysle súkromnému žalobcovi na cti ublížiť, že v článku previedli len odôvodnenú a oprávnenú kritiku nad jestvujúcimi pomermi v urbárskej obci a že ide len o sdelenie a citovanie púhych faktov, pri čom pripúšťajú, že snád' v jedinej časti (»či sú odvládnutí vplyvom predsedu za to, že má hostinec«) je síce obsažené určité podozrenie voči súkromnému žalobcovi, avšak ani v tejto časti sa netvrdí nejaká istá skutočnosť, lebo článok v tomto smere obsahuje vlastne len otázku.

Zmätočné sťažnosti sú bezzákladné. Pri trestných činoch proti cti sa nevyžaduje, aby osoba urazeného bola výslovne aj menom označená. Stačí, keď je možno bezpochybné zistiť, koho mal pachateľ na mysli. Z obsahu článku je však zrejmé, že závadné časti sa vzťahujú na súkromného žalobcu (predsedu urbárskej obce v Z.), osoba ktorého je inak v článku aj zreteľne označená opätovným používaním výrazu »urbárny predseda«.

Nepozbavuje obžalovaných zodpovednosti a nemení na povahe tvrdenia skutočnosti ona okolnosť, že v článku bola uvedená niektorá skutočnosť vo forme otázky, lebo ani použitím takého obratu nie je zoslabená alebo odstránená určitosť sdelených alebo uvedených skutočností.

Podľa inkriminovaného obsahu uverejneného článku a skutočností v ňom obsažených sa tvrdí — ako na to aj vrchný súd poukazuje — v spojitosti s osobou súkromného žalobcu, označujúc jeho účinkovanie v urbárskej obci ako bašovanie: 1. že urbáriálna obec nepoužila jej prideleného hnojiva a semena od štátneho pastvinárskeho inšpektorátu pre urbáriálne pozemky, takže obhospodárené pastviny nedoniesly očakávanej úrody, za to ale zlé jazyky hovoria, že sa urbáriálnemu predsedovi (t. j. súkromnému žalobcovi) urodilo aj na kamení, teda patrne že

si súkromný žalobca ponechal to, čo patrilo obci, t. j. že tieto predmety boli predsedom obce spreneverené pre vlastný úžitok; 2. že urbáriálny predseda poškodil vedome obec tým, že dal zorať pozemky, ktoré potom dávaly menej úžitku, ako predtým, keď boli bez akýchkoľvek nákladov dávané do prenájmu; 3. že urbáriálny predseda využíva obec v svoj prospech a pri tom sa ešte vychvaľuje, že sa nemá na čo ulakomiť, lebo deti nemá a má všetkého dosť, a pri tom sa ako príklad toho uvádza prenajímanie jednej miestnosti v jeho budove za 150 Kč mesačne, hoci obec má vlastné miestnosti, kde by mohla byť kancelária umiestená; ďalej že výbor všetko odhlasuje predsedovi, lebo tento dá výborníkom vypiť zdarma.

Z toho plynie, že je súkromný žalobca v závadnom článku v podstate obvinený zo samovoľného konania, z neverného šafárenia s majetkom urbárskej obce, zo sprenevery na jej úkor, z podplácania funkcionárov (výborníkov) urbárskej obce a z toho, že využíva obec v svoj prospech.

Boly tedy o súkromnom žalobcovi tlačou sdelené také skutočnosti, ktoré by ho mohly vydať v opovrzenie, alebo snížiť ho v obecnom mienení. Tento čin však vybočuje z medzí oprávnenej a dovolenej kritiky, lebo zakladá skutkovú podstatu prečinu pomlavy podľa § 2 zák. čis. 108/1933 Sb. z. a n.

Po subjektívnej stránke nie je treba ku skutkovej podstate trestného činu podľa § 2 zák. čis. 108/1933 Sb. z. a n. zvláštno zlého úmyslu na cti ublížiť, ako to sťažovatelia uvádzajú. V tomto smere sa len vyžaduje, aby si bol pachateľ vedomý obsahu ním uvedených, alebo sdelených skutočností a toho, že sú spôsobilé privodiť dôsledky v citovanom §-e označené. Už z povahy tvrdených skutočností samých plynie, že pôvodca článku musel si byť vedomý tak obsahu ako i uvedeného dosahu tvrdených skutočností.

Čís. 5946.

K pojmu pořadatele provozování díla hudebního.

K subjektivní stránce přečinu podle § 45 zákona o právu původském.

(Rozh. ze dne 1. července 1937, Zm I 466/37.)

Srov.: k odst. 1 rozh. č. 2813, 4305, 4801, 5688 Sb. n. s. tr.; k odst. 2 rozh. č. 2813, 3672, 3708, 4305, 4721, 4801, 5528 Sb. n. s. tr.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu, jímž byl stěžovatel vinným uznán přečinem zásahu do původského práva podle § 45 aut. zák. ze dne 24. listopadu 1926, č. 218 Sb. z. a n.

Z d ů v o d ů:

Zmatek podle č. 4 § 281 tr. ř. spatřuje stížnost v tom, že nalézací soud nepřipustil důkazy obhájcem při hlavním přelíčení navržené . . . . .